"אז נדברו"

בסיעתא דשמיא

פרשת ויגש ע"ו

גליון מס' 284

לסדר "ותחי רוח יעקב אביהם..."

זאת למודעי: הזמנים לפי אופק ירושלים בלבד.

כניסת שבת:

4.03

שקיעה!!!

ספק סקילה!

4.43

צאת השבת-

אשם תלוי!!!

5.18

ר"ת 5.55

סוף זמן ק"ש

בשבוע הבעל"ט ויחי

מג"א- 8.17

גר"א- 9.04

מעוות לא יוכל לתקון

יהי נא לרצון תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת הבחור המתמיד, ירא ה' אציל המידות, ואהוב על חבריו, הבחור החשוב **יפתח אמי** בן **בת שבע אדר** ז"ל

ת.נ.צ.ב.ה.

נתרם ע"י חבריו בני ישיבת כנסת יהודה.

להשיג גיליון זה יש להתקשר לפלאפון:

0548446691

להצטרפות לרשימת התפוצה:

A8447168@GMAIL.COM

להשתתפות בהוצאות העלון:

ניתן לשלוח:

בבנק באמצעות חשבון 53957 בנק דיסקונט סניף 106

כמו כן ניתן לשלוח בדואר לכתובת זבולון 9 חיפה משפחת פולק

תודה מראש!!!

למה נגמר חנוכה... למה??

זהו!!! נגמר חנוכה!!! למה נגמר?? אתה יודע למה??
כי זהו... כבר השיגו שמן טהור... והביאו אותו לבית המקדש
ומעכשיו כבר לא היו צריכים יותר נס... ולכן הפסיק נס..
אאאוף... חבל... אם היו שואלים אותי... הייתי אומר תעזבו...
אל תביאו שמן חדש... תשאירו את המצב ככה... כמות שהוא..
ככה חנוכה ימשיך וימשיך... עוד יום ועוד יום... ואז היה לנו יום
תשיעי... עשירי... אחד עשר... מוסיף והולך מצידי אפילו מאה...
לא חבל???? לא חבל שהביאו שמן ועצרו בידיים את הנס????

אז כנראה שלא!!! כנראה שלא חבל!!!!!

אם הם בכל זאת לא "חשבו" על הרעיון שלי... ובכל זאת הלכו
והביאו שמן טהור כנראה שאחרי הכל השמן הטבעי.. שלנו...
בלי הנס... בלי כלום.. אחרי הכל הוא יותר אידיאלי.. ויותר
נבחר ורצוי מהנס של פך השמן...

ולמה??? מה כבר יכול להיות יותר טוב מנר של נס חנוכה???

התשובה כתובה להדיא בסוגיה של חנוכה... הגמ' שם שואלת:
וכי לאורה הוא צריך-? וכי הקב"ה צריך שאנחנו נאיר לפניו
במנורה של המקדש?? והלא כל ארבעים שנה שעם
ישראל הלכו במדבר לא הלכו אלא לאורו של עמוד
האש העצום והגדול...?? אז שבעה נרות במקדש???? זה מה
שחסר לקב"ה שנאיר לו?? עונה הגמ': כן!! עדות היא לבאי
העולם שהשכינה שורה בישראל... עדות שהקב"ה חפץ
בנו... ומכל האור הגדול שלא חסר לו בכלל... הוא בוחר שדווקא
אנחנו נאיר לפניו... שהוא רוצה דווקא את האור שלנו...
בקיצור: לקב"ה לא חסר אור!! ולא חסרים שמנים... וגם לא
חסרים ניסי פך שמן... הקב"ה מכולם בוחר את הנר שלנו!!!!!
את הזית שאנחנו נמסוק.... אנחנו נכתוש... אנחנו נטחון...
אנחנו נעמול, מכל הלב הנשמה ואנחנו נדליק ונאיר לפניו...

זה נחמה ליום שאחרי חנוכה.. נכון.. חנוכה נגמר... ומיד נפלנו
הישר לתוך החורף הארוך והמעובר... אבל סוף סוף... עם כל
הכבוד לנס פך השמן בשמונת הימים... אבל הנר של היום
התשיעי היה יותר מובחר!!! ולמה??? כי זה נר שלנו!!!! נר
שמגיע מאיתנו!!!! נר שמגיע מהלב שלנו... מהיגיעה שלנו...
מהאור שאנחנו מאירים את החושך...
וזה חביב לפני הקב"ה יותר מנר שהוא מאיר לנו!!!!!

אבא שבשמים: אני מבטיח... כעת לילי טבת הארוכים...
אני אשתדל ללמוד בלילות.... להאיר לפניך בלילות...
תבא לבית מדרש... תקבל את האור שלי ותתרצה לפניו...
אנא ממך: תפצר חיוכים... גישמאק ואור בלימוד התורה...
תפצר לי כמה טיפות של גן עדן על הגמ'... שיהיה לי טעם
בלימוד... שאני לא אחפש את עצמי בנרות... שאני עצמי אהיה
נר מערבי... שאשקוד ואיר לפניך תמיד... אנא ה'... אנא...

כמו שהשבוע **נגמר הנס...** כי... כי כבר השיגו **שמן מהטבע...**
על אותו משקל בדיוק ההיפך... אוטוטו זהו!!! יגיע התיקון
השלם... **ויגמר הטבע!!!** ואז יתחיל להיות **רק נס...** כי זהו!!
השלימו את התפקיד... ואז יבואו ימים שאין בהם חפץ.... אין
בהם לא זכות ולא חובה.. ואז אנחנו נאמר: אוי... כמה חבל
שבזבזנו את הזמן... מי יתן לנו יום אחד נוסף בשית אלפי שנין
שנוכל לנצל עוד כמה דקות לתורה ולתפילה... אז חבל על
הזמן... בא ננצל עוד יום ללא נס... עוד לילה חורפי ללימוד
התורה... לעבודת ה'... לפני שיהיה מאוחר... לפני שיגיעו אותם
ימי נס... שאז נייחל לקורטוב של שעה אחת של תורה בעוה"ז!!

שאלת המיליון: מתי זה אות משמים!!! ומתי ניסיון משמים????

ישנם שתי גישות סותרות ביהדות!!! שאנחנו כל הזמן נפגשים איתם... מצד אחד אנחנו מצווים
להבין שאין שום מקרה בעולם... ואם קורה משהו לא טוב הקב"ה רוצה לעורר אותנו... מצד
שני: יש גישה הפוכה לגמרי!!!! שאדרבה..... אנחנו לא יודעים חשבונות שמים... והקב"ה יודע
מה שהוא עושה... ולנו לא נותר אלא להתחזק באמונה ולהמשיך הלאה לעשות רצונו יתברך
בכל מצב..... לכאורה זה שתי גישות סותרות!!!!!!!!

אני אתן לך דוגמא: ניגש אלי חבר... אברך ירא שמים ומופלג בתורה... וסיפר לי על הפסד
כספי גדול שקרה לו... והמצב שלו בלאו הכי מאוד דחוק... ומה יהיה.. ו... והוא טוען בתוקף
שהוא מרגיש שהקב"ה לא מרוצה ממנו!!!! הקב"ה רוצה לנער אותו!!! הקב"ה רוצה לעורר
אותו שמשהו לא בסדר אצלו... הוא סיים לשפוך את הלב... ועכשיו הגיע התור שלי להגיד
מילה טובה כמו חבר... אמרתי לו: מה פתאום!!! אדרבה... דווקא בגלל שאתה כזה עמל
בתורה וגדל בתורה ועושה נחת רוח ליוצרך... אז היוצר הזה אינו מקיש על קנקנים
מרועעים... אלא על קנקנים יפים... אפילו מקיש עליהם כמה פעמים אינם נשברים... וכו' וכו'...
אדרבה זה רק ניסיון משמים.... שום דבר אתה לא צריך לשנות... רק תמשיך הלאה באותו
עמל ויגיעה והניסיון יעבור וישועת ה' כהרף עין.... אבל הוא לא כ"כ השתכנע!!!! הוא טען
בתוקף: שאי אפשר להתעלם מרמב"ם מפורש בתחילת הלכות תעניות... וכ"ש שאי אפשר
להתעלם מפרשת בחוקותי מפורשת שאומרת: "ואם תלכו עמי בקרי ויספתי ליסרה אתכם..."
כתוב כאן שאסור להגיד מקרה!!! כשקורה משהו צריך לעשות חשבון נפש ואסור להגיד
עזוב.... תמשיך הלאה.... נאלמתי דום!!! לא היה לי מה לענות לו!!!! האמת היא שגם
פחדתי לענות לו... פחדתי מהרמב"ם שמזהיר ואומר: אבל אם לא יזעקו ולא יריעו אלא
יאמרו דבר זה ממנהג העולם אירע לנו... הרי זה דרך אכזריות... ותוסיף הצרה צרות
אחרות... בקיצור: כתוב כאן שאם קרה משהו לא צריך להגיד ששום דבר... תמשיך הלאה...
אלא צריך לעשות חשבון הנפש... אז החבר שלי צודק...
אבל!!!! מצד שני.. גם אני צודק... סוף סוף יש כזה מושג ניסיון משמים... יש כזה מושג שהקב"ה
מעמיד בניסיון... יש כזה מושג שהקב"ה עושה רעב בארץ וכל המטרה היא רק להעמיד את
אברהם בניסיון... אז מה קורה פה?? מי צודק?? אני או חבר שלי????
מתי אות ומתי ניסיון??? מתי הקב"ה מתכוון לעורר אותנו שנחזור בתשובה ומתי הקב"ה רק
רוצה להעמיד אותנו בניסיון... ולא נותר לנו אלא להמשיך הלאה... ו... ולדחות קדימה.. וזהו????

בא ניקח את הדוגמא הכי בולטת: לפני שבעים שנה הייתה שואה!!! נו... ו...?? הרי השואה
לא סתם קרתה... הרי אין מקרה בעולם כלל?? אז איך יכול להיות שלא שמענו שגדולי ישראל
התכנסו לאסיפת חשבון הנפש כללית והגיעו למסקנות נקודתיות מסוימות למה הגיעה השואה ו... ו...
וכך וכך אנחנו צריכים לתקן?? אלא מאי??? באמת בשעתו יהודים ניגשו עם השאלה הזו לחזון איש:
למה ככה עשה ה'?? ומה החזון איש ענה???? הוא ענה במשל המפורסם... שפעם היה אחד שהגיע
למאפייה וראה כיכר לחם טרים ויפה ומשובח... הוא ניגש לטבח והתעניין איך... איך הצלחת לייצר
כזה לחם משובח?? הטבח התחמק... עזוב... לא כדאי לך לדעת איך... זה מעייף... אבל אותו אחד לחץ
והפציר... אני רוצה להתלוות אליך ולראות איך אתה מייצר את הכיכר לחם הזו??? בסוף נעתר
האופה... ואמר לו: בא איתי... הוא הלך איתו לשדה חלקה וישרה... והנה הוא רואה שהטבח מתחיל
לחרוש ולהפוך את האדמה.... הורס אותה!! אח"כ הוא לוקח גרגירים יפים ו... וזורק אותם!!! ככה...
זורק... בלי טיפת רגישות... והנה סוף סוף גדלה שם תבואה יפה.. ופתאום מגיע האופה וחותך את כל
התבואה בלי רחמים... הורס את כל השדה היפה... ואח"כ הוא עוד מגיע ודורך באכזריות על כל
השיבלים ודש אותם... ועוד טוחן אותם... ועוד זורק אותם לאש בלי טיפת רחמנות... מה זה צריך
להיות?? ו... ואז לפתע יצא כיכר לחם יפהפה מהתנור!!!! ואז למפרע הובן שהכל היה טוב... אמר
החזו"א: הקב"ה מכין משהו טוב... רק אנחנו בעיניים הצרות שלנו רואים את החרישה... רואים את
הדישה.. אנחנו רואים את המשרפות של התנור.. ואנחנו לא קולטים את התמונה השלימה שהכל
להוביל לטוב האמיתי... **ממילא סיים החזון איש ואמר:** אתם שואלים מה הקב"ה רוצה??? הקב"ה רוצה
שאנחנו נתחזק באמונה!!! ונמשיך הלאה... ונאמין לו שגם אחרי הכל הוא אבא טוב והוא יודע מה
שהוא עושה... ו... ואז ימלא שחוק פינו... זהו!! זה מה שהקב"ה רוצה!! עד כאן החזו"א... ואני שוב
עומד ושואל!!!! הרי מצד שני יש לנו פסוקים מפורשים בפרשת ניצבים... ואמרו כל הגויים על
מה עשה ה' ככה לארץ הזאת מה חרי האף הגדול הזה ואמרו על אשר עזבו את ברית
אבותם וכו'... בקיצור: כתוב כאן: שיש שאלה!! ויש תשובה!!! ויש חשבון הנפש חשוב שיוצא
מזה!! אז מה קורה פה??? **מתי ככה ומתי ככה?????**

פנימיות הענין מבואר במאמר הנכתב בעמוד האחורי של הגיליון, ע"פ דעתו של העורך בלבד ללא אחריות, ניתן להעיר להאיר לחלוק ולסתור

סביב סביב סביב ולאו דווקא סביבון...

תרשה לי לעשות לך הפעלה... כמו שעושים לילדים בבית ספר... קח דף קטן ועט... עכשיו: דבר ראשון: במרכז הדף תעשה נקודה!!!! עשית?? יופי... עכשיו תעשה כל מיני עיגולים סביב הנקודה... מלא מלא סיבובים... בגדלים שונים... והכל סחור סחור סביב הנקודה... עשית??? יופי...

עכשיו ניגש למשל: הנקודה... הנקודה הזו שעשית - **זו התפילה בעצמה!!!!** עצם התפילה!! מהי באמת הנקודה של התפילה??? **פשוט** לעמוד מול אבא שבשמים **ופשוט** לבקש ממנו כל מה שאני רוצה... **ופשוט** להבין שהוא פה... והוא **פשוט** מקשיב לי... והוא **פשוט** מתעניין בי... והוא **פשוט** אוהב אותי אהבת נפש... והוא **פשוט** יכול לעזור לי... ו... והוא **פשוט** יעשה את זה... כי... כי למה לא... איך לא...

זה ההההנקודה של התפילה!!!! עד כאן הנקודה...

עכשיו: ס ב י ב !!!!!!!!!! סביב הנקודה הזו יש המון המון דברים נוספים... אפשר להסתובב סביב התפילה סחור סחור... לעשות רונדלים בלי סוף... יש מסלולים עוקפי תפילה ואתה יכול להסתובב בהם ולהסתובב... ואף פעם לא תגע בנקודת התפילה!!! אפילו לא בטעות... זה כמו שאני מכיר אחד שכבר עשה את המסלול עוקף כנרת חמש פעמים בחייו... אבל אף פעם הוא אפילו לא שכשך את רגליו בכנרת עצמה... **אותו דבר כאן:** סביב התפילה אפשר להסתובב... ולהתבטא... ולעשות... ולפעול... וקח בחשבון שיתכן ואתה מרגיש שאתה מתפלל... אבל הכל עדיין בגדר סביב התפילה!!!!!!! אף פעם עדיין לא נגעת בנקודת התפילה עצמה!!!!!! ומה שהכי מדהים הוא: שתקח בחשבון שאם יבוא פעם איזה רב ויאמר שצריך להתחזק בתפילה... וזה וזה... אתה תגיד אה... בזה אני בסדר... זו הבעיה האחרונה שלי... ואני אומר לך: קח בחשבון שלמרות שאתה כ"כ בטוח שאתה מתפלל!!! בחצי שנה האחרונה לא פתחת את פיך בתפילה אמיתית!!!!! וזה מהניסיון!!!!!

דוד המלך אומר בספר תהילים: סביב רשעים יתהלכון כרום זלות לבני אדם"!! וחז"ל דורשים שזה הולך על תפילה. שהתפילה היא **מהדברים העומדים ברומו של עולם שבכל בני אדם מזלזלים בהם..**

ולמה??? למה באמת בני אדם נוטים לזלזל בתפילה???

אתה יודע למה?? כי מה כתוב בתחילת הפסוק???

"סביב רשעים יתהלכון..."!!!! מה פירוש?? עצם התפילה זה משהו שרק מי שבאמת מתפלל נוגע בזה... אבל סביב?? סביב התפילה לכולם יש מקום להתבטא... אפילו הרשעים יכולים למצא את עצמם מעורבבים עמוק עמוק... כלומר: סביב התפילה יש כל מיני דברים אחרים... שמסתובבים סחור סחור סביב התפילה... עד כדי כך שמרוב סיבובים שיש סביב התפילה... אפשר מאבד את הצפון וכבר קשה לזהות מה היא נקודת התפילה.. והאם אני באמת מתפלל או שאני רק מסתובב סביבה

זאת אומרת ככה: יש פה לכאורה תמיהה:

זה שהתפילה היא מהדברים העומדים ברומו של עולם ובני אדם מזלזלים בהם זה... **זה הרי מאוד מוזר!!! זה הרי לא הגיוני!!!!** כי אם התפילה היא באמת דבר כ"כ גדול... ואם התפילה היא באמת גם עוזרת... **אז איך עדיין לא שמנו לב לזה??? איך לא עלינו על זה??** איך אנחנו באמת עוברים ליד זה ולא קולטים עד כמה זה... זה... זה זה?

עונה לנו דוד המלך: אתם יודעים למה- כרום זלות לבני אדם??

אתם יודעים למה למרות שהתפילה היא מהדברים שעומדים ברומו של עולם למרות כן בני אדם מזלזלים בהם?? התשובה היא:

סביב רשעים יתהלכון!!!!!!! זו התשובה!!

יש ליצר הרע שיטת הסחה מיוחדת איך הוא מצליח להסוות את התפילה ולטשטש את ההשפעה העצומה שלה... מה היצר הרע עושה?? **סביב!!!!! סביב התפילה יש מקום לכככולם...** סביב??? אפילו רשעים יתהלכון... סביב התפילה כולם מוצאים את עצמם... אפילו לרשעים יש מה לערבב שמה... אפילו רשע גמור יכול להגיע לבית הכנסת ולקנות עליות ולריב בקנאות על מקומות ולהרגיש שהוא נמצא עמוק בעניינים.. סביב התפילה יש רשימה ארוכה של כל מיני עניינים טובים... חשובים... נצרכים... ומומלצים שנמצאים סביב הנקודה... יש עשרות ומאות סגולות.. אולי גם אלפים... שכל הדברים האלו טובים!!! בפירוש טובים... רק בזה כולם יכולים למצא את עצמם... גם רשעים יכולים לעשות סגולות... תבין: בשביל להתפלל באמת צריך שזה יגיע ממקום אמיתי!! ממקום רציני!!!!! אבל סביב?? סביב התפילה??? אפילו רשעים יתהלכון... אפילו הם יכולים לערבב... **אבל הם סביב!!!!! הם לא נוגעים בנקודה!!!**

ומרוב שסביב התפילה יש כ"כ הרבה מה לערבב... האדם יכול להגיע לתפילה ולהסתובב סביבה סחור סחור... ולהרגיש שהוא מתפלל... ולהרגיש סיפוק.. ולחיות עם זה לאורך ימים ושנים ולהתמלאות מזה... ולמיייעשה לעולם הוא לא נפגש באמת עם נקודת התפילה עצמה!!!!

מישהו ניגש אלי ושאל אותי שאלה מאוד שאלתית:

הוא טען כך: הרי היום כל דבר בעולם עובד עם סטטיסטיקה... כל דבר טוב עד כמה הוא מועיל וכמה יעיל הכל נבדק ועובר תחת שבט המבחן והמחקר הסטטיסטי. ואם אכן באמת תפילה מתקבלת!!!! אז בא נבדוק את זה סטטיסטית... בא נשכור חברה מקצועית ונטולת אינטרסים שעורכת מחקרים מקצועיים... שתעבור בין היהודים שמתפללים ותחקור סטטיסטית מדעית האם יש להם פחות צרות מכל האנשים האחרים בעולם או יותר הצלחות מכולם... האם יש שינוי מסוים בחייהם??

אה... מה אתה אומר??? התשובה היא:

פשוט וברור כביעתא בכותחא שלו יצוייר שאכן תיעשה סטטיסטיקה שכזו יתגלו נתונים מדהימים שאלו שמתפללים החיים שלהם מוצלחים לאין שיעור ביחס לאחרים!! (אגב: באופן מאוד כללי עצם קיומה של האומה היהודית שהיא היחידה שקיימת כ"כ הרבה שנים ועברה כ"כ הרבה והנה היא קיימת... נושמת... וקמה... הרי זה הוכחה כאלף עדים על הצלחה שאין לה אח ורע בשום אומה אחרת בעולם.. אבל בא נעזוב את הראיות מהכלל...)

אבל!!! דא עקא שבמציאות לא תהיה אפשרות לעשות כזו סטטיסטיקה.. **כי... כי מה תעשה??** איך תערוך את הסטטיסטיקה הזו??? מי יהיו משתתפי הסטטיסטיקה?? כל מי שנכנס במפתן בית הכנסת?? הצחקת אותי... יש מלא אנשים שמגיעים לבית הכנסת והם רק מסתובבים סביב התפילה ולא באמת מתפללים... אז מה תעשה? שהמחקר יהיה על כל מי שמתפלל יותר ארוך מ- 8 דקות....??? שוב הצחקת אותי... להתפלל ארוך זה לא אומר שום דבר... להתפלל ארוך גם אני יודע... בקיצור: כן להתפלל או לא להתפלל זה משהו שאי אפשר להגדיר אותו בהגדרות יבשות... אבל מי שבאמת מתפלל רואה ישועות!!! ועוד איך!!! קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו **ב א מ ת !!!**

אה... אז למה אני לא רואה בעיניים את ההבדל החד והברור שאלו שמתפללים רואים כל הזמן ישועות?? למה אני בכלל מעלה כזה רעיון לעשות סטטיסטיקה...? למה אני לא רואה את זה בצורה מוחשית???

כי... כי סביב???? גם רשעים יתהלכון... סביב הנושא שקוראים לו תפילה יש קשת מאוד מאוד רחבה של אנשים שאל תתפלא שהתפילה שלהם לא עושה פירות כי הם פשוט לא מתפללים... הם רק מסתובבים סביב התפילה... והיות וסביב גם לרשעים יש מקום להתבטא אז זו הסיבה ש---- כרום זלות לבני אדם!!! זו הסיבה שאנחנו נוטים לזלזל בזה... כי אנחנו לא באמת רואים את התוצאות אמת של התפילה... כי... כי כככולם מגיעים לתפילה... כולם נראים מתפללים... ואם לא כולם רואים את התוצאות הישירות של התפילה אז זה מבלבל אותנו ודו"ק.

המדרש מספר: שלפני שנולד שמואל הנביא.. הייתה בת קול שמפוצצת בהרים ואומרת: עתיד בן להיוולד ויקראו לו שמואל והוא יושיע את ישראל... **מאז!!!!** כל אשה שהייתה יולדת... הייתה קוראת את שם בנה שמואל... מתוך תקווה שזה יהיה הוא!!! שהוא יהיה ה"שמואל" המדובר שיושיע את ישראל... וכיון שהיה גדל והיו רואים את מעשיו היו כולם מבינים ש"לא לזה התכוון המשורר..." עד!!!!! שחנה ילדה את שמואל... וכיון שגדל וראו את מעשיו... הבינו כולם שעליו דיברה הבת קול... ומאז כולם ידעו שזהו!!! הנה הוא!! הנה שמואל המדובר.. עד כאן המדרש...

נו... באמת במה זכתה חנה שדווקא השמואל שלה הוא היה השמואל שעליו דיברה הבת קול?? הרי כולם קראו לבן שלהם שמואל כמוה???

התשובה היא מאוד מאוד פשוטה:

כככולם קראו לבן שלהם שמואל... למה?? כי ככה הבת קול אמרה... זאת אומרת: יש סגולה לקרא לבן שמואל שככה הוא יושיע את ישראל... אבל חנה!!!! לשם שינוי... כשהיא קראה לבנה שמואל... היא בכלל לא התכוונה לבת קול... יתכן שהיא אפילו שכחה לגמרי שיש כזו בת קול... חנה קראה לבן שלה שמואל נטו כי----- מה' שאלתיו!!!!!! ולכן!!! לכן הוא יצא שמואל הנביא.. **אתה מבין את הוורט פה??** כשהבת קול אמרה שעתיד בן להיוולד ויקראו לו שמואל... בינינו... מה הבת קול התכוונה??? שמהיום יש קוד חדש באינטרקום של הקדושה... שאם אתה קורא לילד שמואל... הופ!! הוא פתאום נהיה נביא?? **לא!!! אלא מאי??** הבת קול התכוונה שאם תגיע אמא ותשאל!!!! תשאל בן מה'... ותתפלל ותתחנן והיא מרת נפש ותתפלל על ה' וכו' וכו'... והיא כ"כ תשאל... עד כדי שכל מהותו ושמו של אותו בן זה שמואל- מה' שאלתיו... כזה בן שהגיע מכאלה דמעות הוא!!!!! הוא יושיע את ישראל... **רק מה??** כולם שמעו את הבת קול... אבל הלכו סביב!!!! במקום לגעת בנקודה של השמואל--- כי מה' שאלתיו... והתחילו לשאול מה' בן צדיק... הם התמקדו בקוד הזה... ובסגולה המתכתית שיש לתת כזה שמי שקורא לבן שלו שמואל... אוטומטית הוא נהיה מושיען של ישראל...

אם הייתה מגיעה אמא אחת ובמקום לקרא לבן שלה שמואל... היא הייתה מבינה שהכוונה ל-מה' שאלתיו... היא הייתה זוכה בשמואל... רק מה?? היחידה שעלתה זה... הייתה חנה שבאמת הייתה מרת נפש

זו רק דוגמא אחת מיני אלף לסביב התפילה...!!!!!!!

אנחנו בקיאים בכל הסגולות... בכל הדברים שיכולים לתרום לישועה... אנחנו משתדלים לעשות כל דבר שרק יכול לפעול ישועות... אבל בינינו לבין עצמנו אנחנו צריכים לעשות חשבון הנפש: מתי פעם האחרונה בקשתי מאבא שבשמים נטו כי הוא כל יכול... והוא אבא שלי והוא אוהב אותי וזהו!!!! מהמקום הפשוט והטבעי הזה?? מתי פעם אחרונה כך ניגשתי?

מתי פעם אחרונה ניגשתי ישר לקב"ה?? בלי ללכת סחור סחור..

תשמע לי!!!!! אם אתה רוצה לבדוק את עצמך איפה אתה אוחז במקום הזה **אז יש לי רעיון!!! תעשה מה שאני אומר:** תכנס לחדר... תסגור אותו... ותתחיל לדבר עם הקב"ה... בלי פסוקים!!! בלי חרוזים!! ובלי שוא נח ושוא נע... תדבר איתו טבעי... כמו שאתה מדבר איתי... תסביר לו למה החלטת לגשת דווקא אליו... תסביר לו את "סדר השושלת" איך בדיוק יצא שאתם "קצת" קרובי משפחה... תסביר לו למה אתה חושב שדווקא הוא יכול לעזור לי... ותנסה "לשכנע" אותו שבמקרה הזה רק הוא הכתובת ואף אחד אחר לא... בקיצור: תדבר איתו ישיר!! טבעי!! בלי כוונות... בלי יחודים... בלי על ידי זה יושפע... שום דבר... כעת מדובר בפגישה ישירה!!! פנים אל פנים!! לא ממלכתית... לא מסיבת עיתונאים.. לא כלום... איך אומרים: בתרגום חופשי... **עכשיו ככה:** קח בחשבון שבהתחלה זה יהיה לך קשה!!!! ולמה קשה?? כי יתכן שזו הפעם הראשונה שאתה נוגע בנקודה של התפילה!!!! אז אל תוותר... כי ככל שזה יהיה יותר קשה... ככה זה יותר הוכחה עד כמה זה היה חסר לך עד עכשיו.. פשוט להתרגל לעמוד מול נקודת התפילה!!!! ואם אתה נורא מפחד שזה עצה של ברסלב... אז אין בעיה!!! זה לשון מרן החפץ חיים זיע"א (ליקוטי אמרים): **"להינצל מכל הצרות לא יסתפק האדם בתפילת שמונה עשרה ג' פעמים ביום אלא צריך לשפוך תפילות ובקשות בינו לבין עצמו כשהוא בביתו ותפילה כזאת בודאי לא תשוב ריקם"**

להידודי:

א. "ואנוכי אעלך גם עלה" "הבטיחו להיות נקבר בארץ" (-רש"י) וקשה: דאם הקב"ה נשבע לו שיעלה אותו לקבורה בארץ ישראל, א"כ למה כ"כ הקפיד יעקב לבקש מיוסף "אם נא מצאתי חן בעיניך... אל נא תקברני במצרים... ויאמר השבעה לי..." וכו' וכו', למה הוא נצרך להבטחה של יוסף, והרי הקב"ה כבר הבטיח לו, ואם לא יתקיים ביוסף, הרבה שלוחים למקום? אמנם כעין זה מצינו בברכות: (ד.) ד"ר' יעקב בר אידי רמי כתיב הנה אנכי עמך ושמרתיך בכל אשר תלך וכתיב ויירא יעקב מאד אמר שמא יגרום החטא, וכי גם כאן חשש שמא יגרום החטא", וכי תימא שגם כאן חשש שמא יגרום החטא ולא יזכה להבטחת הקב"ה, זה אינו דאם יגרום החטא לא תועיל גם שבועת יוסף??

ב. ויפול על צאוורי בנימין אחיו ויבך- על שני מקדשות שעתידים להיות בחלקו של בנימין וסופן להיחרב, ובנימין בכה על צואריו- על משכן שילה שעתיד להיות בחלקו של יוסף ולהיחרב", וצ"ע: דהא חוץ ממשכן שילה ובית עולמים, הרי היו גם נוב וגבעון, ונוב בפשטות הייתה בחלקו של אפרים, וא"כ למה רק יוסף היה צריך לבכות על שני צוואריו של בנימין בגלל שני המקדשות, הרי גם בנימין היה צריך לבכות על שני צווארי יוסף, גם על משכן שילה וגם על משכן נוב שחרב? (ועל גבעון אין להקשות דלא חרב אלא לאחר שבנה שלמה בית עולמים לקחו משם ואין כאן חורבן)?

ג. "בני שמעון... ושאול בן הכנענית", חידה: איזה חוב מדיני תורה נתחייב שמעון לתת ליוסף בשעה שהתוודע לאחיו? איזו קרבת משפחה נוספת הייתה בין שמעון ליוסף, מעבר לאחים?

לאביו שלח כזאת עשרה חמורים נושאים מטוב מצרים ועשר אתונות נושאות בר ולחם...

לכאורה קשה: בפעם שעברה!!! כשיוסף שלח את האחים עוד לפני שהוא התוודע להם.. הוא היה הרבה יותר "נדיב.." מאשר עכשיו שהרי אז כתוב: **"מלא את אמתחות האנשים אוכל כאשר יוכלון שאת..."** מלא מלא!!! עד הסוף!!! עד הקצה!!! ואילו עכשיו... אחרי שהוא כבר נתוודע להם... והם כבר יודעים שהוא יוסף... כאן כבר לא כתוב שהוא נתן להם בכזה שפע.... למה???

התשובה היא פשוטה:

בפעם שעברה הם הלכו על תקן שהבית שלהם זה שם!!!! אז תקחו כמה שיותר... שיהיה לכם... אבל עכשיו שכבר נודע שאתם אחים של יוסף ואתם מתכוונים להגיע לפה? עכשיו כבר חבל על הזמן!!!! חבל לקחת לשם!! חבל להעמיס כ"כ הרבה לשם!!! אין צורך לתת לכם הרבה!!! אדרבה... קחו כמה שפחות... תסחבו כמה שפחות.. העיקר תגיעו כמה שיותר מהר ותביאו את אבא כמה שיותר מהר... ואל תשכחו שעינכם אל תחוס על כליכם כי טוב כל ארץ מצרים לכם הוא.

יש פה מסר מאוד חשוב:

כל זמן שאנחנו מגיעים מנקודת הנחה שהעולם שלנו זה העולם הזה... אז צריך לארוז כמה שיותר... מלא אמתחות האנשים אוכל כאשר יוכלון שאת... אבל!!! ברגע שאנחנו מפנימים שהעולם הבא... הוא העולם שלנו!!! אז חבל לבזבז את הזמן... ועינכם אל תחוס על כליכם כי טוב כל עולם הבא שלכם הוא... לא נותר לנו אלא לקחת כמה שפחות... כמה שצריך... העיקר להספיק כמה שיותר...

ודו"ק

הלכה (בקרוב ממש) למעשה

תיאור מרחיצת פניו ידיו ורגליו בערש"ק בישיבות של פעם...

היום אנחנו מפונקים... מי שרוצה להתרחץ לכבוד שבת קודש... מה עושה?? הולך לטוש... או למקווה ופשוט פותח את הברז ו... ו... וכמו שאומרים הכל זורם... אבל פעם??? פעם זה היה סיפור מההפטרה!!! לפניך תיאור של יום ששי בישיבה... 50 בחורים מתמידים יושבים כעת ולומדים... והיום יום ששי... וכל יהודי צריך לרחוץ פניו ידיו ורגליו לכבוד שבת... **נו... מה עושים??** אז כמו שהיום יש בחור שהוא ממונה על המטבח... אז פעם היה תפקיד הרבה יותר דומיננטי... האחראי על המרחץ... אותו בחור היה לוקח דלי אחד ענק!!!! ועוד עשרים דליים קטנים... מיד אחרי שחרית של יום ששי הוא מגייס עשרה בחורים משיעור א' עם הרבה מרץ... וקדימה... יוצאים לבאר... הולכים... מגיעים... ב"ה התור לא ארוך... ומתחילים במלאכה: שמעון הגברתן לוקח את הדלי הענק וקושר אותו לחבל ומשלשל אותו לתחתית הבור... הדלי הענק מתמלא במים... ואז ניתן האות... חברה... קדימה... כולם ביחד... שלוש ארבע ו... מתחילים למשוך עם כל הכח את הדלי הענק שכעת כולו מלא מים בתחתית הבור ומושכים אותו לכיוון מעלה... ו... וב"ה הגיע בשלום... לא נקרע החבל... לא נשבר הדלי... ב"ה...

ואז!!! שמעון הגברתן מתחיל לאט לאט לשפוך מהדלי הגדול לדליים הקטנים... בזה אחר זה... כל בחור לוקח שני דליים מלאים... אחד מצד ימין ואחד מצד שמאל... יופי!!!! יש לנו כעת אספקה של רחיצת פניו ידיו ורגליו לעשרים בחורים!!!! פשוט כל בחור מקבל דלי... אבל חכה... אנחנו נצטרך להגיע פה עוד פעם... לגלה נוספת... סו"ס יש אצלנו יותר מחמישים בחורים בישיבה בלע"ר...

בקיצור: מדובר בעבודה פיזית לא פשוטה בכלל!! אבל בינינו... חבל שהיא לא קיימת היום... היינו מוציאים את המרץ על מים זכים ונקיים... במקום להוציא את המרץ על הליכות ולוויות סביב עצמנו עם אוזניות באזניים... לא נראה לך???

אבל חכה!!! העבודה לא נגמרה!!! ב"ה כל החבורה העליזה הגיעה לישיבה עם הדליים... עכשיו יש תנור ענק. עם מקום לשפיתת עשרים סירים... ומדליקים את האש מלמטה... שמים את הדליים מלמעלה ועוד שעה הדליים יהיו כבר חמים כמו שצריך... ואז יהיה אפשר לגשת למצות רחיצת פניו ידיו ורגליו בחמין לכבוד שבת!!!!!!! **עד כאן ההקדמה- בבחינה מסוימת... וכעת נגש לענייננו:**

עשרים בחורים קדושים וטהורים... סיימו סדר א' שכולו ריתחא דאורייתא... התפללו מנחה גדולה!! קצצו ציפורניים... וכעת התכוננו בגילו ורחימו לקיים מצות חפיפת הראש לכבוד שבת... אגב!!!! להבדיל מהיום.. פעם היו מפרידים בין רחיצת הראש לרחיצת שאר הגוף!! דהיינו את הראש היו חופפים בנפרד... בלי קשר לשאר הרחיצה.. ולמה?? כי חז"ל גזרו: שהבא ראשו ורובו במים שאובים טמא... אם אתה עושה טוש... דהיינו אם אתה שופך מים שיפלו מהראש עד הרגלים לפי הסדר... הרי אתה שני לטומאה!!! ואנחנו הרי ישיבה של חברים... ואנחנו מקפידים לאכול חולין בטהרה... וברגע שנהייתי שני לטומאה אז ברגע שאני- השני- נוגע במשקה... המשקה נהיה לא פחות ולא יותר: ראשון!! (עיא משנה כעת למה... אכמ"ל) לכן הפתרון הוא לחלק את הרחיצה לשנים.. את הראש בנפרד ואת שאר הגוף בנפרד... ואכן: כל הבני עליה ניגשו לסילודין לקראת החפיפה... (אגב: החפיפה הייתה עבודה לכל דבר... רק לשבר את האוזן... כשאבישי בן צרויה בא פעם אחת לחפוף את הראש... והוא ראה טיפות דם על המים... ובמקביל יונה אחת עמדה כנגדו ובבה... מיד!!!! מיד הבין אבישי בן צרויה שמשהו לא טוב קרה לכנסת ישראל... והוא מיד רץ ו... וגילה שדוד המלך נשבה ע"י ישבי אחי גלית וכו' וכו'... רואים מכאן שהמים שבהם רוחצים לכבוד שבת בקדושה ובדבקות... זה לא סתם מים... ולא סתם משהו... ושמעתי שיש סודות עמוקים מהאר"י הקדוש בענין הרחיצה בע"ש...)

שלוימי... מאיר... אברוימי... מוישי... שרוליק... כל אחד והדלי שלו!!! ולפתע!!!!! צעקה נשמעה מפי מוטי!!!!! מה זה!!!!!!!!!! מה זה!!!!! **לטאה מתה נפלה לי על הראש ?!?!?!? אני בהההההלם!!!!**

אתה קולט מה קרה פה... אל תשאל... מוטי שפך לתומו מהדלי על הראש... וכשהמים נשפכו לו על הראש... עוד משהו נשפך לו על הראש... לטאה מתה- שתהיה בריאה כמובן... (וכאן המקום להתנצל בפני הקוראים האיסטניסים והמפונקים בני דורנו... אני מתנצל שאני מביא לפניכם סיפורים לא סימפטיים... אבל אני לא מתחרט!!! כי מותר לנו לדעת שפעם הסיפורים מהסוג הזה היו מעשים שבכל יום!!!!! פעם כל אשה שהייתה שואבת מים מהנהר... ידעה היטב שמי יודע איזה הפתעות לא נעימות נכונו לה בתוך הדלי... מותר לנו המפונקים לדעת... שכשאנחנו נורא מתרגשים מכל איזה ג'וק שמסתובב בבית... אז פעם היו נאלצים להתמודד עם דברים הרבה הרבה יותר לא סימפטיים... ולמה חשוב לי לדבר על זה?? עוד מעט אני אסביר... לבנתיים נחזור לענייננו ונמשיך בסיפור...) באותו רגע כולם הניחו את הדליים בחזרה!!! והסתכלו אחד על השני בהלם רבתי... **מה עושים?? מה עושים?? אוו... מה עושים?? חייבים לרוץ לראש ישיבה...**

מה קרה?? מה ההיסטריה הגדולה?? למה כולם בהלם?? מה יש לדבר עם הראש ישיבה??

פשוט מאוד: בדלי של מוטי נמצא שרץ מת!!! אז מוטי נטמא!!! זה ברור!!!! אבל חכה... זה לא נגמר בזה... כי סוף סוף אל תשכח שהלטאה הזו לא נחתה מהשמים... היא הרי הגיעה מאיפשהו מקום... וכעת שאלת המיליון: **מאיפה היא הגיעה???** עכשיו הכי הגיוני וככל הנראה הלטאה הזו הגיע היישר מהבאר... עכשיו ככה: בבאר עצמה!!!! היא לא מטמאה.. כי המים שבבאר נחשבים כ"מחוברים לקרקע" והם לא מקבלים טומאה... **ואם ככה:** כל הסיפור הגדול מתחיל מהרגע שידידנו שמעון הגיע עם החבית הגדולה ושאב כמות אדירה של מים... ואיתם!!!!! את השרץ... ואז הוא התחיל לשפוך לכל דלי בנפרד... ו... והלטאה נפלה לאחד מהדליים... אז אמנם הקרבן ציבור היה מוטי שבדיוק הדלי הזה נפל בחלקו... אבל לעניין טומאה לא רק מוטי נטמא!!! אלא ככככולנו!!! כי סוף סוף הלטאה הזו עברה דרך חבית הגדולה והמרכזית **ש מ מ נ ה** הגיעו המים לכל הדליים... לא ברור?? אבל מצד שני: מי אמר... אולי לא... אולי הלטאה הזו הגיעה בכלל אח"כ... אולי היא בכלל לא הגיעה מהבאר... אולי אחרי שכל המים כבר נשפכו לכל הדליים... אז קיפצה לה הלטאה ונפלה בדיוק לדלי הספציפי הזה של מוטי... אה... מה אתה אומר??? **לזה קוראים ספק!!! ספק טומאה!!!** ואמנם קיי"ל: שספק טומאה ברשות היחיד טמא... וזה הרי ספק שקרה ברשות היחיד... **אבל!!!** ספק טומאה ברה"י טמא נאמר רק במי שיש לו דעת... אבל כאן שהספק שלנו הוא לא ביחס לבני אדם אלא ביחס לכלים... כלים נחשבים כ"אין להם דעת לישאל" וממילא טהור... **אבל!!!!! הסתייגות אחת חשוב להסתייג:** ישנם שני סוגי דליים... יש דלי שהוא נראה כמו ספל מים!!! ויש ספק כמו ג'ריקן גדול!!! ספל הוא כלי שפתוח לגמרי מלמעלה... ואילו ג'ריקן יש לו דפנות.. ורק בצד יש לו פיה... (בלשון חז"ל קוראים לזה "כלי שיש לו אוגנים")

אז ככה: אם הסיפור היה בדלי שהוא כמו ספל אז הדין כמו שאמרנו... שספקו טהור.. אנחנו דנים שהלטאה הגיעה אח"כ... אבל!!!! אם הדלי היה כמו ג'ריקן... כאן!!!!! כאן חז"ל כבר החמירו... כאן יש סבירות הגיונית שהשרץ היה שם כבר מהרגע הראשון... ורק כל הזמן הוא נתקע ולא יצא דרך הפיה... וכו' וכו' וכו'... אם היה לך סבלנות לקרא עד פה... אז תדע לך שנכנסנו לסוגיה שלימה וסבוכה בריש מסכת נידה.... (אז לא אלאה אותך יותר... אתה מוזמן לפתוח בעצמך את הסוגיה ואת הרמב"ם בפי"ג מהל' שאר אבות הטומאות... ולעיין במחלוקת הרמב"ם והראב"ד... ועיין היטב בכס"מ.. ויהי רצון שתראה נחת...)

היכונו למקהלה הגדולה...

יש לי חידה!!! (בפעם השניה בגליון זה): מי חיבר את הפיוט קה ריבון???? שלושה ניחושים... אז כמובן... שכולם יענו פה אחד ש... ש... שזה ר' ישראל נג'רה... אבל תתפלא לשמוע שאת הבית הראשון של הפיוט!!! מישהו אחר חיבר... אתה יודע מי???? קח כסא... שלא תתעלף... **נבוכדנאצר הרשע!!!** לא פחות ולא יותר..... הוא!!!! הוא חיבר את הבית הראשון... זה פסוקים מפורשים בספר דניאל...

מעשה שהיה שם כך היה: נבוכדנאצר השליך את חנניא מישאל ועזריה לתוך כבשן האש... הם נכנסו לשם ו... ולא קרה להם כלום... נבוכדנאצר היה בהההההלם מוחלט... הוא יצא מהכלים והוא פשוט התחיל לשבח את הקב"ה בכאלו תשבחות נפלאות... שחז"ל אומרים שהוא כמעט גינה את תשבחותיו של דוד המלך... ולא זו בלבד אלא הוא קיבל החלטה שמהיום ואילך הוא עובד רק את האלוקים של חנניא מישאל ועזריה... ולא נחה דעתו עד שהוא שלח איגרת מיוחדת לכל המדינות ושם כתוב כדלהלן: **אתיא ותמהיא די עבד עמי אלקא עלאה שפר קדמי להחויא אתוהי כמה רברבין ותמהוהי כמה תקיפין מלכותיה מלכות עלם ושלטנה עם דור ודור**

אה... המשפטים האלו לא מצלצלים לך?? אתה לא שומע פה את השיר קה ריבון...???

בקיצור: כדרכם של הפייטים שהם משתמשים עם פסוקים... ככל הנראה ר' ישראל נג'ארה בנה את הבית הזה של הפיוט קה ריבון על בסיס אותה אגרת של נבוכדנצר...

וכאן המקום לשאול: מה הפשט בזה???? למה ר' ישראל נג'רה בחר לקחת דווקא את המילים של נבוכדנצר לצורך הפיוט הקדוש קה ריבון...? למה מכל התשבחות של דוד המלך הוא בחר דווקא את תשבחותיו של נבוכנצר ו... ו... ועוד בשולחן שבת...???

התשובה היא כך... תקשיב טוב טוב:

לסיפור הזה יש המשך... כשנבוכדנצאר ראה את כל הניסים והנפלאות הוא כ"כ התרגש... וכאמור הוא שיבח ופאר ורומם וקילס וכמעט גינה את תשבחותיו של דוד המלך.. **עד!!!!!! עד שהגיע לפתע מלאך וסטר על פיו! בום!!!!!** באותו רגע נבוכדנצאר השתתק!!!! עד כאן!!! עד מכות!!! אצלי מכות זה קו אדום!!! אני מוכן לשבח... אני מוכן לפרסם את הקב"ה... אני מוכן לשלוח איגרות לכל העולם שרברבין עובדיך ותקיפין והכל... **אבל בלי מכות!!!!** ברגע שנבוכדנצאר קיבל סטירה באותו רגע השתתק!!!!!!

מגיע עיר וקדיש ר' ישראל נג'ארה ואומר: אבא שבשמים!!!! תראה את בניך אהוביך...

איפה שהשתתק נבוכדנצאר... שם!!!!!!!!!!!! שם אנחנו ממשיכים!!!

נבוכדנצר שיבח: קה ריבון עלם שבחין אסדר... רברבין עובדיך... הכל... ממש כמו אדמו"ר גדול... עשה טיש גדול ושורר ושיבח את הקב"ה... אבל ברגע שהוא רק קיבל צביטה קטנה... רק סטירה קטנה... בום!!!! גמרנו!!!! לא עשינו עסק!! אבל אנחנו?? עמך די בחרת מכל אומיה?? --- פרוק ית ענך מפום אריוותא!!!!! מתוך הצרות ומתוך כל ההתמודדויות ומתוך גוב האריות... **מ ש ם ! ! ! !** אנחנו משבחים אותך... מאיפה שנבוכדנצאר נעצר... **משם אנחנו ממשיכים!!** מי כעמך ישראל... אנחנו היחידים שבכל לב וכל נפש ובכל מצב נמשיך להמליכך ולייחדך... אנחנו נשב בתוך גוב האריות וגם משם אנחנו נשיר לך-- פרוק ית ענך מפום אריוותא... גם אם תחריב לנו את בית המקדש... אנחנו נמשיך לפאר ולמקדשך תוב ולקודש קודשין- קה ריבון עלם... נו... אי לכך ובהתאם לזאת: אני שוב חוזר לשאלה הראשונה: מי חיבר את קה ריבון?? ר' ישראל נג'ארה או להבדיל נבוכדנצאר??? **התשובה היא: תלוי!!!!!** נבוכדנצאר מוכן לחבר את קה ריבון... אבל עד המכות!!!! עד הצרות! עד הקשיים!! עד המשברים!!! שם הוא נעצר. מפסיק לשיר... ואילו ר' ישראל נג'ארה מוכן לשיר את זה מ----גו גלותא!!!!! מ--פום אריוותא!!! את שני הבתים האחרונים נבוכדנצאר כבר לא אמר... בטח שלא!!! כי הבתים האחרונים כבר מדברים על השירה מתוך גלות... מתוך חורבן הבית... שם נבוכדנצאר כבר לא מוכן לשתף פעולה... זה כבר יותר מידי בשבילו...

בטח!! בטח שנבוכדנצאר כמעט גינה את תשבחותיו של דוד... אגרוייסע חכמה... הוא רואה את הקב"ה בעיניים... הוא רואה איך שבני אדם נכנסים לכבשן האש ויוצאים בריאים ושלימים... בטח שתשבח! בטח שתפאר!! אבל בא נראה אותך נבוכדנצאר משבח מול כבשני אושוויץ שיהודים נכנסו לשם ולא יוצאים?? נראה אותך נבוכדנצאר... מצטרף לשירת קה ריבון שיהודים ישבו שם ושרו עם כל הכיסופים??? כשדוד המלך אמר את כל התשבחות... הוא אמר אותם בכל מיני סיטואציות של חושך.. "מזמור לדוד בברחו מפני אבשלום בנו..." "משכיל לדוד בהיותו במערה" "באחוז אותו פלשתים בגת..." אפפוני חבלי מוות ומצרי שאול מצאוני צרה ויגון אמצא ו--- בשם ה' אקרא..." נו.. נבוכדנצאר... בכזו סיטואציה אתה מסוגל לפתוח את הפה???? אז בבקשה... קבל סטירה ותשתוק... אין לך זכות לשיר!!!! לשיר לקב"ה... לא לכל אחד מותר... רק למי???? רק למי שחסד ומשפט אשירה- אם חסד אשירה ואם משפט אשירה... אבל מי שרק כשהוא רואה בעיניים הוא משבח... סטירה!! שקט!!! ארצה... אין לך זכות להצטרף למקהלה..

אז ישיר!!! כל האומר שירה בעולם הזה זוכה ואומרה לעולם הבא...
בעולם הבא יהיה מקהלה שבה ישירו לקב"ה... מי יהיה במקהלה?? מי ששר בתוך העולם הזה... מי שיודע לשיר גם כשקשה... רק לו יהיה את הזכות להצטרף למקהלה... שנזכה במהרה...

♫ ♫ ♫ ♫ ♫ ♫

בן תורה - קבלן הבניה של העולם...

כשלמדתי בחידר... יש לציין: שגם לי וגם לאבא שלי היו כל מיני עסקים עם המנהל... רק יחי ההבדל הקטן... העסקים שלי עם המנהל היו: איפה היית אתמול בשיעור?? לאיפה ברחת?? ולמה תפסתי אותך מרביץ ל...?? ונו נו... ואוי ואבוי לך... פעם אחרונה שזה קורה... **עד כאן העסקים שלי עם המנהל!!!** לעומת זאת לאבא שלי גם היו עסקים שוטפים עם המנהל... אבל עסקים מסוג אחר לגמרי... היה להם עסקים ציבוריים בנושאי הקהילה... היו להם פגישות עבודה ענייניות... בקיצור: בלי צעקות... בלי איומים... ו... ו... והכי חשוב: בלי מכות!!!! רק תכל'ס...

עכשיו ככה: כשהמנהל היה מתקשר הביתה... הייתי כולי מתפלץ... רבש"ע: למי הוא הולך לקרא עכשיו?? האם לי או לאבא שלי???? אם הוא קורא לי... אוי אוי אוי... רק זה חסר לי... הוא הולך לצעוק עלי... אבל אם הוא קורא לאבא שלי... זה כבר עולם אחר לגמרי!! זה שפה אחרת לגמרי!! שיחות ענייניות!! אין פה נימה אישית... אין פה איזה חוסר שביעות רצון... שיחה עסקית לכל דבר...

על אותו משקל בדיוק!!!!!

גם לבן תורה וגם ליהודי פשוט יש עסקים עם הרבש"ע...

רק ההבדל ביניהם הוא שמים וארץ!!!!

כי העסקים שיש לרבש"ע עם יהודי פשוט... זה עסקים נקודתיים... ספציפיים... זה כמו להבדיל העסקים שהיה לי עם המנהל.. כשהקב"ה שולח איזה צעצוע ליהודי פשוט.. המשמעות היא: ההלו.. אני לא מרוצה ממך... משהו אצלך לא בסדר... אני רוצה שתעשה שינוי... ואוי ואבוי לך אם תגיד שזה מקרה... "ואם תלכו עמי בקרי ויספתי" רח"ל...

כל זה ביהודי פשוט!!! אבל בן תורה אמיתי שיושב על התורה ועל העבודה... הייחוס שלו עם הרבש"ע.. זה עולם אחר לגמרי... כי אל תקרי בנייך אלא בונייך... בן תורה הוא הבנאי של העולם... והקב"ה הוא הבוס של העולם.. ממילא כל השפה של הקב"ה איתו וכל הנושאים הם ברובד אחר לגמרי... זה כמו ההבדל בין העסקים שלי עם המנהל לבין עסקים של אבא שלי עם המנהל... זה אותו ייחס!!! הנושאי תקשורת של הקב"ה עם בן תורה זה לא שפה נקודתית!! כי... כי יש פה ביניהם פרויקט כביכול משותף... והקב"ה מתנהל עם הבן תורה כמו שמנהלים פגישות עבודה משותפות...

כשהקב"ה מרים טלפון כביכול לבן תורה... זה... זה לא אוי... מה הקב"ה רוצה לגעור בו... מה הפעם לא הייתי בסדר והקב"ה רוצה להוכיח אותי... לא!!! הגישה היא: איזה משימה עכשיו הקב"ה רוצה שאני אמלא?? איזה תכנית בניה הקב"ה בוחר בי לעשות כעת???

בא נתרגם את זה למילים פשוטות... כשיהודי פשוט מפסיד פתאום כסף.. יש פה טלפון מאבא שבשמים... ההההלו.. אני לא מרוצה ממך... תעשה חשבון הנפש... אל תגיד שזה במקרה... כי אני רוצה שתשתנה...

אבל!!! כשבן תורה אמיתי פתאום מפסיד כסף... אז הנושא פה הוא לא טלפון מאבא שבשמים נו נו... אני לא מרוצה ממך... כי סוג העסקים שיש לבן תורה עם הקב"ה זה לא מהסוג הזה!!! יש לבן תורה מספיק עסקים רציניים ועניינים עם הקב"ה... בשביל שנחשוב שהטלפון הזה הוא נזיפה... הרבה יותר הגיוני לחשוב שזה טלפון ענייני... שהקב"ה פשוט פונה לבן תורה ואומר לו: בני היקר... בשביל הבניה של העולם אני רוצה כעת קצת יותר עמל... קצת יותר התמודדות... לכן... הנה התמודדות קטנה... טיפה יותר קשה.. לטובת העניין... לטובת ההאצה של הבניה... אל דאגה... המשכורת תגיע בסוף... לא תאוחר...

בפתח הגליון נשאלה השאלה:

מתי הקשיים באים לעורר אותנו שנעשה חשבון נפש ונשתנה... ואילו מתי הקושי הוא אדרבה... רק ניסיון... ולהמשיך הלאה כרגיל??

צר לי קורא יקר לאכזב אותך.. אם חשבת שתקבל מענה מספק על שאלה זו... אז זהו שלא!! משום שזה נושא רחב מאוד... שגם אם נרחיב בו המון... לעולם לא נמצה לגמרי... ותמיד זה עדיין ישאר מסוג הדברים שבשבילם צריך רב ומורה דרך שבכל מקרה לגופו ניגשים אליו והוא עונה לפי העניין מחכמת התורה שבקרבו אם משכינה שמדברת מתוך גרונו... אז אמנם נכתבת פה תשובה אבל מאוד חלקית!!! מאוד נקודתית!! ושלא תגיד שלא אמרתי...

התשובה היא כך: תלוי!!!!! תלוי כלפי מי הדברים אמורים...

כשהטלפון מגיע לילד- יהודי פשוט שחי בתוך הבועה שלו... אז הטלפון הוא נוזף... מוכיח.. הלו.. תשתנה... אבל כשהטלפון מגיע לשותף של הקב"ה במעשה בראשית... זה טלפון ענייני... זה להמשיך הלאה... רק להתחזק יותר... רק להעצים יותר את החיזוק הקיים...

לפני שבעים שנה לכל כלל ישראל הייתה שואה!!!! כל כלל ישראל קיבל טלפון ארוך וטעון ורציני מאוד מאבא שבשמים!!!

עכשיו... השאלה היא: מה היה נושא השיחה??? מה הקב"ה רצה לומר בטלפון העקוב מדם הזה??? מה המסר שה' רצה להעביר??

אז תלוי!!!! תלוי מאוד מי עומד מהעבר השני של הטלפון!!!

אז כשעומד יהודי פשוט מול השואה.. יהודי פשוט חייב לדעת שהשואה הגיע בגלל ההשכלה... נקודה!!!! יהודי פשוט חייב לדעת היסטוריה... ולא להסתיר ממנו שההשכלה שהשתוללה אז מאוד מזכירה את האינטרנט שחג על נשמותנו עכשיו... וכל יהודי שיש לו אינטרנט לא כשר צריך לדעת **שהשואה מדברת אליו!!!!** השואה קרתה בגלל האינטרנט מהסוג של לפני 80 שנה... ואם הוא לא יפנים את זה... אז עדיף לא להמשיך... שיפתח הוא בעצמו את פסוקי התורה ויקרא בעצמו...

זה מה שיהודי פשוט צריך לקחת מהשואה...

אבל כשעומד מרן החזון איש מול השואה... ושואל את עצמו: מה?? מה הקב"ה רצה להגיד לי בטלפון הזה??? התשובה היא: מרן החזון איש היה בנאי!! אל תקרי בנייך אלא בונייך... החזון איש החזיק את כל העולם בתורה שלו... אז כשהחזו"א עומד מול מאורע כזה כמו השואה... הוא לוקח את זה למקום הענייני שבזה... לבניה שבזה... לחומר הבניה שבזה.... אצל החזו"א השואה קרתה בשביל שאנחנו נתחזק באמונה ובבניה למרות השבר הגדול שהגיע לעם ישראל... וזה מה שהקב"ה רצה אצל החזו"א אין פה נימה של כעס!!! אין פה נימה של תוכחה!!! יש פה נימה עניינית של בניה... הלאה... תמשיכו לבנות...

יש פיגועים.... נכנסנו לשגרת פיגועים... כל כמה ימים יש פיגוע... וזה הרי קורה משמים... והקב"ה רוצה משהו... והשאלה הנצחית כל פעם צפה ועולה: מה??? מה הקב"ה רוצה לרמוז לנו??

התשובה היא: כל פיגוע שקורה זה טלפון ישיר מאבא שבשמים!!!

השאלה היא שוב: מי הוא העומד מהעבר השני של הטלפון...

כשעומד יהודי פשוט... איש העולם... מול התופעות שמתרחשות בעולם... הקב"ה פה רוצה לרמוז: ההההלו... אני לא מרוצה... אם מתרחשת אנדרלמוסיא בעולם כנראה שיש ניאוף... תבדוק מה המצב הרוחני בבית.. מה המצב בצניעות... וכמה אתה חשוף למפגעי הרחוב...

אבל!!!! כשעומד בן תורה אמיתי ששקוד על התורה.. מול התופעות שמתרחשות בעולם... פה השפה היא אחרת לגמרי!!! השפה היא לא נוזפת... לא מוכיחה... זה שפה עניינית של פגישת עבודה: בנאי יקר שלי... בני אהובי.... אני חפץ להשלים את הבניה כמה שיותר מהר... אז אנא... תתחזק עוד יותר... תלמד עוד יותר... תבנה עוד יותר... כדי שכמה שיותר מהר נוכל להשלים את הבניה וכל התופעות לוואי הכרוכות בה...

העסקים שיש בין הבן תורה לרבש"ע... **זה עסקים חובקי עולם!!!!** זה דו שיח של קבלן הביצוע של הבניה של כל היקום מול הבוס של היקום... **זה שפה משלהם!!!** זה שפה ברובד אחר לגמרי!! במושגים אחרים לגמרי!! כשהבוס של העולם שולח מסר ליהודי פשוט אז ככל הנראה המסר הוא באמת נקודתי... ההלו.. אני לא מרוצה ממך... תשתנה... אבל כשהבוס של העולם שולח מסר לבנאי של העולם... ככל הנראה זה קשור לעסקים המשותפים ביניהם... שינוי מסוים בתכניה של הבניה...

כשליהודי פשוט כואב הגב... המשמעות היא: הרבש"ע לא מרוצה ממך... **כשלבן תורה כואב הגב..** המשמעות היא: שמסר עוד קצת עמל תורה בעולם... אז אנא בנאי יקר שלי... לפניך התמודדות זמנית... לטובת העניין... למען ההאצה בבניה.. אני רוצה עוד קצת קשר איתך...

כשיהודי פשוט נכשל בחטא... אז נו נו... מה זה צריך להיות??? אבל **כשצדיק יסוד עולם נכשל בחטא...** אז מגיע הקב"ה ומעיד עליו שממני היו הדברים!!!! וכל החטא שלו היה בשביל להקים עולה של תשובה!! וללמד את כולם שאפשר לחזור בתשובה!!! אתה מבין?? כל האומר ______ חטא אינו אלא טועה?? מה פירוש?? למה הוא טועה?? הרי אם התורה בעצמה אומרת שהוא חטא... אז למה אנחנו צריכים לחשוב אחרת מהתורה?? **התשובה היא:** היות וזה קרה לבנאי של העולם!!! הבנאי של העולם הוא לא איש פרטי!! הוא אישיות יצוגית של הבניה של העולם!!! וממילא כל מה שמתרחש סביבו חייב להיות איכשהו קשור לתפקיד הייצוגי והכללי שלו... וממילא כשקרה והוא נכשל בחטא... לא יכול להיות שזה חטא ספציפי... חטא פרטי שלו... כי הוא לא איש פרטי... אז אם זה בכל זאת קרה... למה זה קרה? כנראה שיש פה תועלת בבניה של עבודת ה'!!! לבנות עולם של תשובה!! לבנות עולם של תשובה (עכ"פ ברור: בשביל זה צריך עדות של הקב"ה או עדות של חז"ל...)

אם דיברנו על בנאים... אז הנה לפניך משנה מאוד מעניינת במקוואות המשנה שם עוסקת בדיני חציצה.. הנידון שם מה הדין בלכלוך שנמצא בבגדים הפנימיים של האדם.. האם זה חוצץ או לא... אצי כך: אם הלכלוך הוא משמעותי ונראה משני הצדדים של הבגד זה חוצץ ואם רק מצד אחד לא חוצץ... עד כאן דעת ת"ק... אבל רבי יוסי מחלק!!! **רבי יוסי אומר: של בנאים מצד אחד ושל בור משני צדדים"** רבי יוסי סובר שרק אצל **"בור"** יש את החילוק הזה שצד אחד זה לא חוצץ ומשני צדדים כן.. אבל לעומת זאת אצל **"בנאים"?** אצל בנאים אין חילוק!! וגם אם הלכלוך נראה רק מצד אחד זה כבר חציצה... **וכאן נשאלת שאלת ההבנה: מה זה "בנאים"?? ומה זה בור??** אז במסכת שבת (דף קיד.) יש מחלוקת ודעת רבי יוחנן: **בנאים אלו תלמידי חכמים!!! שעוסקים בבניינו של עולם כל ימיהם...** אז ת"ח מקפידים על לבושיהם... והרי ת"ח שנמצא רבב על בגדו חייב מיתה... לכן אפילו מצד אחד זה חציצה עד כאן ברור????

עכשיו אני עומד ושואל שאלה:

רבש"ע: תלמידי חכמים הרי מוזכרים בש"ס אין ספור פעמים!!! ואף פעם הם לא הוזכרו בצורה רשמית בלשון "בנאים..." **ובדיוק שם!!!!** אי שם רחוק בפרק ט' ממסכת מקוואות... שם פתאום המשנה "נזכרה" לקרא לתלמידי חכמים בשם בנאים?? מה קרה?? למה **בדיוק פה** המשנה "נזכרה" שהתלמידי חכמים נקראים בנאים. והחליטה להתעקש לא לקרא להם בשם הרגיל שלהם אלא בנאים ואנחנו נצטרך לנחש שכשכתוב כאן "בנאים" הכוונה לתלמידי חכמים??? אה... זה לא נראה לך תמוה????

אולי!!!! אולי התשובה היא כך (קצת על דרך הדרש):

כשהמשנה פה מדברת על לכלוך היא מתכוונת ללכלוך מסוים שקוראים לו **"מקרה"!!** (עיין בשבת שם..) כל השם והמושג **"מקרה"** על פניו הוא קצת צורם.. כי כידוע המושג **"מקרה"** סותר את היהדות... כי האמונה שלנו היא הרי שאין מקרה..!!! התורה אומרת לנו: "אם תלכו עמי בקרי והלכתי אף אני עמכם בקרי..." כשליהודי קורה משהו... הוא צריך להבין שזה לא מקרה!!! זה בא לעורר אותי!!!! זה בא לזעזע אותי.. זה תמרור שמימי..... ההההלו.. משהו אצלך לא בסדר..... תשתנה... אחרת.........

רומזת לנו המשנה: מתי זה ככה?? מתי מקרה בא לעורר????

אצל בור- אצל יהודי פשוט... במקום שבו אנחנו חיים לעצמנו...

אבל!!! כשקורה מקרה אצל בנאי העוסק בבניינו של עולם?

אז נכון... גם אצלו אין מקרה!!! וגם אצלו שום דבר לא מגיע במקרה... אבל!!!! היות וסוף סוף הוא לא סתם איש פרטי... היות והוא איש יצוגי!!! הוא הבנאי של העולם... ויש לו עסק עם בנין במימדים של כל העולם... אז כש-לו קורה מקרה... זה לא עוד איזה איתות פרטי אישי לו... אלא משהו כללי!!! כשלבן תורה יש התמודדות זה לא איתות בנימה אישית ההלו... אתה!!! אתה פה הלא בסדר... תשתנה... **לא!!!** לבנאי של העולם יש עסק עם ממדים של העולם... אם פתאום קורה לו משהו כנראה שהעולם צריך את המקרה הזה... כנראה שזה סוג מסוים של עמל והתמודדות שנצרכת כעת לקיומו של העולם... כשבן תורה נתקל בהתמודדות לא סימפטית... הגישה היא לא!! אוי... הקב"ה לא מרוצה ממני... מה הקב"ה רוצה פה לאותת לי?? לא!!! **אדרבה!!!** כנראה שהקב"ה רוצה ש"אבנה גם אני ממנה..." הקב"ה שכעת העולם צריך בניה טיפה יותר מאומצת... קצת יותר מסירות נפש... לכן צריך את הניסיון הספציפי הזה...

זה בדיוק כמו החלום של פרעה בשבוע שעבר... שהוא חלם שבע פרות יפות ולא יפות... אז כשהחרטומים פתרו לו שזה הולך על הילדים שלו.. ועל החיים האישיים שלו... פרעה כעס עליהם והרג אותם... למה??? כי טפשים שכמותכם!!! אתם לא מבינים שאני מלך?? וכשמלך מקבל מסר משמים בצורה של שבע פרות... הפתרון לא אמור להיות שבע מגפיים.. או שבע לילות במלון עדן אין... הפתרון אמור להיות בסדר גודל של מלך!! כי... כי זה המושגים של מלך!!! וזה השפה של מלך!! ורק כשהגיע יוסף והתחיל לדבר במושגים של שבע שנים שבע... ושבע שנים רעב... אוהו. עכשיו פרעה הרגיש שמישהו התחיל לדבר לעניין...

הוא הדין הכא: כשנשלח מסר ליהודי פשוט... זה קשור לשבע בנים שלו... ושבע פרות שלו... אבל כשנשלח מסר לבן תורה זה בממדים של שבע גדול בכל ארץ מצרים... זה ממדים ש"להחיות עם רב...

רבי עקיבה היה דורש על כל קוץ וקוץ תילי תילים של הלכות!! מה זה על כל קוץ וקוץ????

מבאר הגרש"ד פינקוס זצ"ל: שר"ע לקח כל קוץ ודקירה שנקרתה בדרכו והוציא ממנה תילי תילים של השגחה פרטית וגילוי כבוד ה'...

רבי עקיבא הוא הבנאי הראשי!!! אין אצלו חומר בניה מיותר!!! כל דבר שניקרה בדרכו הוא לוקח אותו לבניה... **תבין:** במשך החיים אנחנו עוברים לפעמים קשיים גדולים שאנחנו נבנים מהם... והם מעצבים לנו את כל החיים... אבל יש גם כל מיני קוצים קטנים.. כל מיני דקירות קטנות... עקיצה פה... הפסד שם... עגמת נפש פה... אכזבה שם... והחיים שלנו הרי מלאים מזה!!!! מלאים בכל מיני קוצים קטנים שמכאיבים קצת... דוקרים קצת... ואנחנו איכשהו מנסים לחיות איתם או לדלג עליהם כמה שיותר מהר... ועם כמה שפחות תופעות לוואי... **אבל ר"ע לא דילג עליהם!!!** אדרבה.. ר"ע גייס אותם עם כל העוצמה להוציא מזה גילוי כבוד שמים!!! ר"ע לקח כל קוץ כזה והוציא ממנו גילויים!!! כשר"ע עובר ליד קודש הקדשים והוא רואה שועל יוצא משם... הוא לא יוותר על השועל הזה... הוא לא יתן לשועל הזה לחמוק בין הרגלים... ר"ע אפילו לא יבכה כשהוא יראה אותו... ר"ע מצחק!!! ויגייס את השועל בכבודו ובעצמו לגילוי כבוד שמים... הוא יקח את הקוץ המכאיב הזה בדמות שועל שיוצא מקדה"ק ויוציא ממנו קיום נבואת אוריה...

זה היבט של מוסר התורה!!! היבט שמלמד כל בן תורה איך לגשת לכל דבר... לכל קושי... ולכל ניסיון בעבודת ה'... לא כנזיפה... לא כאיתות שחור משמים... אלא אדרבה!!! כקרש מקפצה... מה אני יכול לבנות מזה... זה גישה שלא מתאימה לכל אחד!!! אלא רק לבנאים...

עכשיו: כאן המקום לעשות סדר ולהבהיר:

עד כאן המהלך היה שחור לבן.. שיש בדורנו כביכול חלוקה ברורה... יש בן תורה ויש יהודי פשוט... ואנחנו כמובן הבני תורה... לכן אנחנו בנאים... ו... ואצלנו הכל ורוד.. הקב"ה אף פעם לא רוצה לנזוף אותנו... רק להעמיד אותנו בבניה יותר מסובבת ויעילה..... אבל בינינו לבין עצמנו... ברור שזה לא שחור לבן... ובכל בן תורה יכול להיות ויש אתרי בניה חשוכים שבהם הוא לא יותר טוב מיהודי פשוט... ובכל יהודי פשוט יש נקודות אור שבהם הוא בנאי גדול לה' ולתורתו...

וכאן המקום של כל אחד להיות כנה עם עצמו ולזהות איפה הבן תורה שלו מדבר... ואיפה היהודי פשוט שבו הוא השולט:

וכשהקשיים מגיעים במקום של הבן תורה... כשהקושי הוא בעבודת ה'... שם המקום לדעת שזה לא נזיפה אלא עוד דחיפה לבניה יותר חזקה אבל כשהקשיים מגיעים בדברי מותרות... במקום שבו אנחנו יהודים פשוטים ולב יודע מרת נפשו... שם מותר לנו להבין שיכול להיות שיש פה נימה של נזיפה או איתות... ההההלו... אתה מאבד את הצפון... ואכ"מ:

בשביל זה גם יש רב!!! שאותו שואלים כשבאמת לא יודעים ודו"ק...